

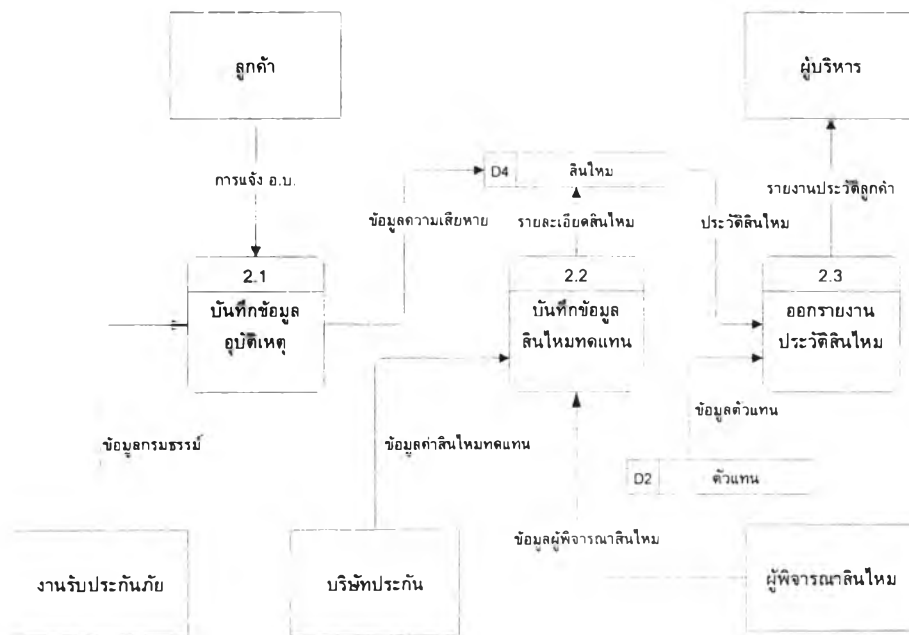
บทที่ 2

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 แผนภาพกระแสข้อมูล (Data flow diagram)

เป็นแผนภาพซึ่งแสดงการไหลของข้อมูลหรือสารสนเทศ รวมทั้งแสดงการประมวลผล การแปลงข้อมูลหรือการจัดเก็บข้อมูลต่างๆ ภายในระบบงาน ซึ่งเป็นเครื่องมือช่วยในการวิเคราะห์ระบบงานที่นิยมกันอย่างแพร่หลายในเทคนิคการวิเคราะห์แบบโครงสร้าง (Structure analysis techniques) เนื่องจากสามารถเข้าใจได้ง่ายและชัดเจน

โดยตัวอย่างแผนภาพกระแสข้อมูล แสดงได้ดังรูปที่ 2.1

รูปที่ 2.1 ตัวอย่างแผนภาพกระแสข้อมูล

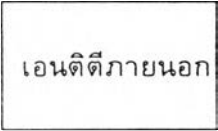
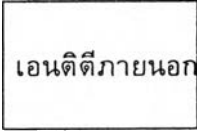

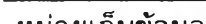

แผนภาพกระแสข้อมูลอาจใช้ในการแสดงการทำงานของระบบงาน โดยสามารถแบ่งแผนภาพออกเป็นลำดับชั้นย่อยๆ ได้อีกเพื่อแสดงรายละเอียดการไหลของข้อมูลและหน้าที่การทำงานให้เพิ่มมากขึ้น โดยที่ระดับที่ใหญ่ที่สุดหรือระดับศูนย์ของแผนภาพกระแสข้อมูลจะเรียกว่า แผนภาพบริบท (Context diagram) ซึ่งจะแสดงระบบทั้งหมดด้วยกระบวนการทำงานหนึ่งกระบวนการ โดยมีข้อมูลนำเข้าและข้อมูลผลลัพธ์ซึ่งแสดงด้วยเส้นลูกศรชี้เข้าและชี้ออกตามลำดับโดยจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงให้เห็นถึงขอบเขตการทำงานของระบบ จากนั้นสามารถแสดงรายละเอียดเพิ่มเติมของระบบและข้อมูลที่ไหลในแผนภาพบริบทได้อีก โดยแสดงเป็นแผนภาพกระแสข้อมูลระดับที่หนึ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงหน้าที่การทำงานหลักซึ่งเป็นภาพรวมของระบบทั้งหมดที่อยู่ในตัวแบบบริบท

ส่วนประกอบพื้นฐานที่ใช้ในการสร้างแผนภาพกระแสข้อมูลมี 4 แบบ ดังนี้

- 2.1.1 เอนติตีภายนอก (External entity) แสดงถึง แหล่งกำเนิดข้อมูลภายนอกหรือแหล่งรับข้อมูลจากระบบ เช่น บุคคล องค์กร ระบบงานอื่นๆ เป็นต้น
- 2.1.2 กระบวนการทำงาน แสดงถึง กิจกรรมทางธุรกิจที่ทำการเปลี่ยนแปลงข้อมูลในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง
- 2.1.3 หน่วยเก็บข้อมูล แสดงถึง แหล่งเก็บข้อมูลภายในระบบ เพื่อนำมาใช้ต่อไปในอนาคต
- 2.1.4 กระแสข้อมูล แสดงถึง การไหลของข้อมูลทั้งภายในระบบ และการไหลของข้อมูลที่เข้าสู่หรือออกจากระบบ

แผนภาพกระแสข้อมูลนั้นได้ใช้ในการวิเคราะห์และออกแบบระบบอย่างแพร่หลายมาเป็นเวลานาน โดยรูปแบบสัญลักษณ์ที่ใช้ในการแสดงแผนภาพมีหลายแบบแตกต่างกัน^[4] ซึ่งตัวอย่างสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบของ De Marco^[5] และ Gane-Sarson^[6] แสดงได้ดังนี้

ตารางที่ 2.1 แสดงสัญลักษณ์ที่ใช้ในแผนภาพการไหลของข้อมูลแบบต่าง ๆ

สัญลักษณ์ของ De Marco	สัญลักษณ์ของ Gane-Sarson	ความหมาย
		แสดงเอนติตีภายนอก (External Entity)
		แสดงกระบวนการทำงานที่ทำหน้าที่แปลงหรือประมวลผลข้อมูลในระบบ
		แสดงข้อมูลหรือกลุ่มของข้อมูลโดยหัวลูกศรแสดงทิศทางการไหลของข้อมูล
		แสดงที่เก็บข้อมูลที่ถูกใช้งานในกระบวนการงานต่างๆในระบบ

2.2 ระบบฐานข้อมูล (Database system)⁽⁷⁾

ระบบฐานข้อมูล คือ โครงสร้างสารสนเทศที่ประกอบด้วยข้อมูลต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กันและโปรแกรมประยุกต์ (Application program) ซึ่งใช้ระบบจัดการฐานข้อมูล (Database management system, DBMS) ในการควบคุมการสร้างและการเรียกใช้

ข้อดีของระบบฐานข้อมูล

- 1) ลดปัญหาความซ้ำซ้อนของข้อมูล (Reduce data redundancy)
- 2) ลดปัญหาความขัดแย้งของข้อมูล (Reduce data inconsistency)
- 3) สามารถใช้ข้อมูลร่วมกันได้ (Sharing of data between users)
- 4) มีความเป็นมาตรฐานของข้อมูล (Standard of data)
- 5) มีการควบคุมความปลอดภัยของข้อมูล (Security restriction)
- 6) ควบคุมความคงสภาพของข้อมูลได้ (Control data integrity)
- 7) ข้อมูลมีความอิสระ (Data independency)

2.2.1 ฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์

ฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์ คือ ฐานข้อมูลที่มีการจัดเก็บข้อมูลเป็นตารางสองมิติ (Relational table) ซึ่งประกอบด้วยชุดของสดมภ์ (Column) และแถว (Row) ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างกัน โดยส่วนประกอบของฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วน คือ โครงสร้างของข้อมูล (Data structure) และบูรณภาพของข้อมูล (Data integrity)

2.2.1.1 โครงสร้างของข้อมูล เป็นการกำหนดตารางความสัมพันธ์ และสดมภ์

2.2.1.2 บูรณภาพของข้อมูล มีความหมายครอบคลุม 3 ลักษณะ คือ

1) บูรณภาพของเอนติตี (Entity integrity) เป็นกฎเกณฑ์เกี่ยวกับคีย์หลักของเอนติตีนั้นๆ ในการเพิ่ม ปรับปรุง หรือลบข้อมูลในตาราง เช่น กำหนดว่าส่วนประกอบทุกๆ ส่วนของคีย์หลักจะต้องไม่เป็นค่าว่าง (Null values)

2) บูรณภาพของการอ้างอิง (Referential integrity) เป็นกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการอ้างอิงระหว่างตารางโดยใช้คีย์นอก ซึ่งกำหนดว่าคีย์นอกจะต้องเป็นค่าว่างหรืออ้างอิงไปยังคีย์หลักที่มีค่าตรงกันเสมอ

3) บรูณาภาพของโดเมน (Domain integrity) เป็นกฎเกณฑ์ที่ระบุค่าที่เป็นไปได้ของเขตข้อมูลต่างๆ ในฐานข้อมูล

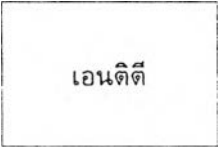

2.2.2 หลักของการออกแบบฐานข้อมูล^[8]

หลักของการออกแบบฐานข้อมูลแบ่งเป็น 2 ขั้นตอนใหญ่ๆ ดังนี้

2.2.2.1 การออกแบบแบบจำลองข้อมูลเชิงตรรกะ (Logical data modeling, LDM)

คือ การนำเสนอโครงสร้างของข้อมูลและกฎระเบียบขององค์กร (Business rule) อย่างชัดเจน จากการรวบรวมความต้องการของผู้ใช้ โดยคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างกันของข้อมูลเป็นหลัก โดยยังไม่คำนึงถึงอุปกรณ์ฮาร์ดแวร์ โปรแกรมประยุกต์ โปรแกรมระบบ หรือโปรแกรมจัดการฐานข้อมูล ซึ่งสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบจำลองข้อมูลเชิงตรรกะ แสดงได้ดังนี้

ตารางที่ 2.2 แสดงสัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบจำลองข้อมูลเชิงตรรกะ^[9,10]

สัญลักษณ์	ความหมาย
	แสดง เอนิตี ซึ่งได้แก่ สิ่งที่ต้องการบันทึกข้อมูลไว้ในระบบ
	แสดงความสัมพันธ์แบบหนึ่งต่อกลุ่ม (1:m)
	แสดงความสัมพันธ์แบบกลุ่มต่อกลุ่ม (m:n)
	แสดงความสัมพันธ์แบบหนึ่งต่อหนึ่ง (1:1)

ซึ่งหลักการออกแบบแบบจำลองข้อมูลเชิงตรรกะ มีขั้นตอนดังนี้

- 1) การสร้างโครงร่างมุมมอง (View) ของผู้ใช้
 - ขั้นตอน LDM 1 กำหนดเอนทิตีหลัก
 - ขั้นตอน LDM 2 กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างเอนทิตี

- 2) กำหนดคีย์ให้กับมุมมองของผู้ใช้
 - ขั้นตอน LDM 3 กำหนดคีย์หลักและคีย์สำรอง (Alternate key)
 - ขั้นตอน LDM 4 กำหนดคีย์นอก
 - ขั้นตอน LDM 5 กำหนดกฎให้กับคีย์หลักและคีย์นอก

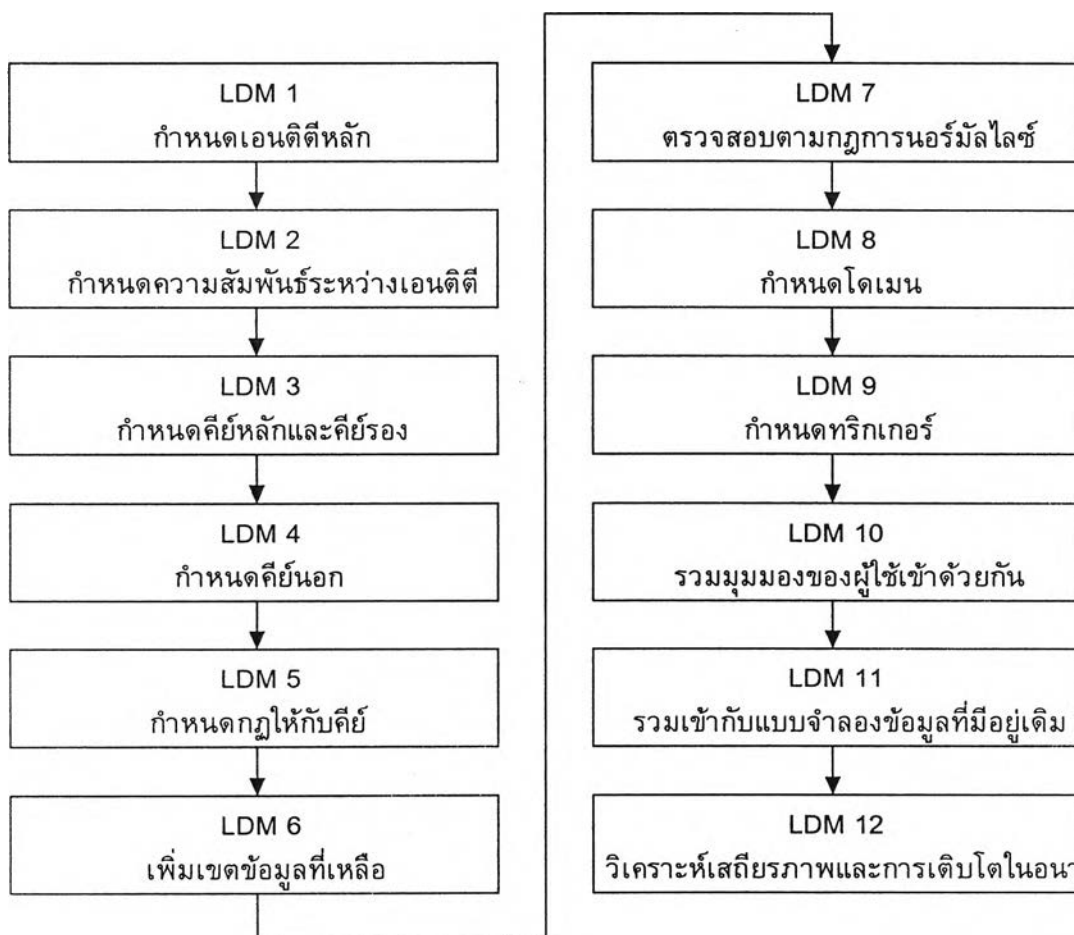
- 3) เพิ่มรายละเอียดในมุมมองของผู้ใช้
 - ขั้นตอน LDM 6 เพิ่มเขตข้อมูลที่เหลือ

- 4) ตรวจสอบมุมมองของผู้ใช้โดยการทำให้เป็นรูปแบบบรรทัดฐาน(Normalization)
 - ขั้นตอน LDM 7 ตรวจสอบตามกฎการนอร์มัลไลซ์

- 5) กำหนดกฎระเบียบขององค์กรให้เขตข้อมูลต่างๆ
 - ขั้นตอน LDM 8 กำหนดโดเมน
 - ขั้นตอน LDM 9 กำหนดทริกเกอร์ (Trigger)

- 6) รวบรวมมุมมองของผู้ใช้
 - ขั้นตอน LDM 10 รวมมุมมองของผู้ใช้เข้าด้วยกัน
 - ขั้นตอน LDM 11 รวมเข้ากับแบบจำลองข้อมูลที่มีอยู่เดิม
 - ขั้นตอน LDM 12 วิเคราะห์เสถียรภาพและการเติบโตในอนาคต

ขั้นตอนการออกแบบแบบจำลองข้อมูลเชิงตรรกะแสดงได้ ดังรูป 2.2

รูปที่ 2.2 แสดงขั้นตอนการออกแบบแบบจำลองข้อมูลเชิงตรรกะ

2.2.2.2 การออกแบบฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์ (Relational database design, RDD)

เป็นการนำเอาแบบจำลองข้อมูลเชิงตรรกะที่ได้ มาเปลี่ยนให้อยู่ในรูปแบบของฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์ โดยใช้หลักการออกแบบฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์ มี 2 ขั้นตอนดังนี้

1) การแปลโครงสร้างข้อมูลเชิงตรรกะ (Translate the logical data structure)

ขั้นตอน RDD 1 กำหนดตารางความสัมพันธ์ (Relational table)

ขั้นตอน RDD 2 กำหนดสดมภ์ (Column)

ขั้นตอน RDD 3 ปรับโครงสร้างของข้อมูลให้เข้ากับระบบจัดการฐานข้อมูลที่จะ

เลือกใช้

2) การแปลกฎบูรณาภาพของข้อมูล (Translate the logical data integrity)

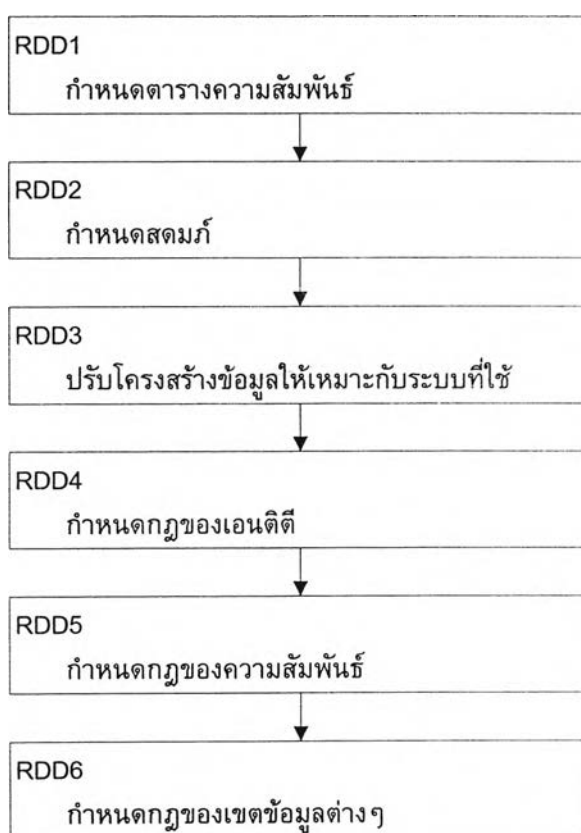
ขั้นตอน RDD 4 ออกแบบกฎระเบียบขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับเอนติตี

ขั้นตอน RDD 5 ออกแบบกฎระเบียบขององค์กรที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์

ขั้นตอน RDD 6 ออกแบบกฎระเบียบขององค์กรเพิ่มเติมที่เกี่ยวข้องกับเขตข้อมูลอื่น ๆ

ข้อมูลอื่น ๆ

ขั้นตอนการออกแบบฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์แสดงได้ ดังรูป 2.3

รูปที่ 2.3 แสดงขั้นตอนการออกแบบฐานข้อมูลเชิงสัมพันธ์

2.3 ระบบรับ-ให้บริการ (Client/Server system)⁽¹¹⁾

ระบบรับ-ให้บริการอาจแบ่งย่อยๆ ออกได้อีกหลายประเภท โดยส่วนประกอบพื้นฐานคือ ผู้รับบริการ ซึ่งจะส่งคำขอยไปยังผู้ให้บริการซึ่งมีหน้าที่ตอบสนองคำขอต่างๆ ที่ได้รับและส่งผลที่ได้ให้กับผู้รับ โดยระบบรับ-ให้บริการนี้สามารถทำไปใช้งานได้ในโครงแบบหลายๆ โครงแบบด้วยกัน โดยสามารถแบ่งส่วนประกอบของโปรแกรมประยุกต์ของระบบรับ-ให้บริการออกได้เป็น 3 ส่วนดังนี้

1) ส่วนต่อประสานกับผู้ใช้

เป็นส่วนประกอบซอฟต์แวร์ ซึ่งทำหน้าที่ในการรับข้อมูลเข้า และแสดงผลให้กับผู้ใช้

2) ส่วนประมวลผล

เป็นส่วนประกอบซอฟต์แวร์ ซึ่งทำหน้าที่ในการประมวลผลข้อมูลต่างๆ

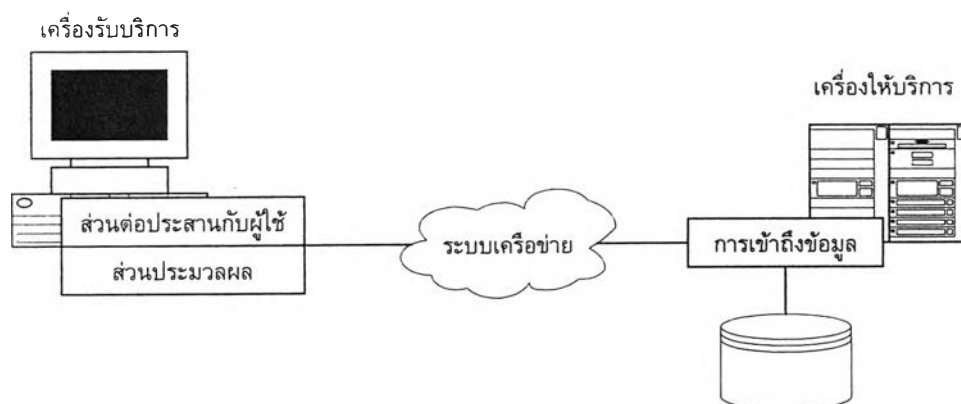
3) ส่วนเข้าถึงข้อมูล

เป็นส่วนประกอบซอฟต์แวร์ ซึ่งทำหน้าที่ในการเข้าถึงข้อมูล เช่น ข้อมูลในหน่วยจัดจางานบันทึก

เป็นต้น

จากส่วนประกอบทั้ง 3 ส่วนดังกล่าว สามารถนำมาประกอบกันเพื่อสร้างระบบรับ-ให้บริการได้หลากหลายโครงแบบ ในที่นี้จะแสดงโครงแบบพื้นฐานเพียง 1 แบบ คือ แบบจำลองการเข้าถึงข้อมูลแบบกระจาย ดังนี้

แบบจำลองการเข้าถึงข้อมูลแบบกระจาย เป็นโครงแบบอย่างหนึ่งของระบบรับ-ให้บริการ ดังแสดงให้เห็นในรูปที่ 2.4 โดยมีส่วนต่อประสานกับผู้ใช้และส่วนประมวลผลทำงานอยู่บนเครื่องรับบริการ และส่วนของการเข้าถึงข้อมูลทำงานอยู่บนเครื่องให้บริการ

รูปที่ 2.4 แบบจำลองการเข้าถึงข้อมูลแบบกระจาย

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

2.4.1 การประมวลผลข้อมูลเพื่อการปฏิบัติการ

ระดับปฏิบัติการจะเป็นแหล่งบันทึกข้อมูลเบื้องต้น และนำข้อมูลนี้มาประมวลผลในระดับหนึ่ง เพื่อช่วยให้การทำงานราบรื่นในระดับปฏิบัติการ จากข้อมูลเหล่านี้เองที่องค์กรสามารถนำไปประมวลผลเพื่อใช้ในระดับบริหารต่อไป

ธุรกิจนายหน้าประกันวินาศภัยมีลักษณะงานเฉพาะด้านของธุรกิจคือ การจัดการเกี่ยวกับการรับประกันภัย การจัดการเกี่ยวกับสินไหมทดแทน และมีงานลักษณะต่างๆไปคือ การตลาดและการบริการลูกค้า การบัญชีและการเงิน ซึ่งงานทุกประเภทที่กล่าวมา ล้วนมีการประมวลผลอยู่ตลอดเวลาในลักษณะต่างๆกันไปตามหน้าที่ แต่งานทั้งหมดนี้มีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด โดยมีรายละเอียดของการประมวลผลดังนี้

1) การประมวลผลข้อมูลเกี่ยวกับการรับประกันภัย

หลังจากผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัยยืนยันการทำประกันภัยแล้ว จะบันทึกรายละเอียดของผู้เอาประกันภัย รายละเอียดของกรมธรรม์ ออกเอกสารต่างๆที่เกี่ยวข้อง ต่อมาเมื่อผู้เอาประกันภัยขอแก้ไขรายการในกรมธรรม์ ก็สามารถนำข้อมูลกรมธรรม์และการรับประกันภัยที่จัดเก็บไว้มาแก้ไขได้อย่างสะดวกรวดเร็ว นอกจากนี้เมื่อใกล้จะถึงกำหนดที่กรมธรรม์จะหมดอายุก็สามารถนำข้อมูลมาออกรายงานและจัดพิมพ์จดหมายเตือนกรมธรรม์ให้กับลูกค้าและตัวแทนได้อย่างรวดเร็ว

2) การประมวลผลข้อมูลด้านสินไหมทดแทน

การดำเนินเรื่องค่าสินไหมทดแทน ถือเป็นงานด้านบริการที่มีส่วนส่งเสริมภาพลักษณ์ของธุรกิจเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นงานที่ให้บริการแก่ผู้เอาประกันภัยโดยตรงในขณะที่ผู้เอาประกันภัยประสบความสำเร็จ ซึ่งปัจจัยที่แสดงให้เห็นถึงการให้บริการที่ดีคือ ความรวดเร็ว ถูกต้อง และยุติธรรม เมื่อผู้เอาประกันภัยติดต่อมาเพื่อเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน จะต้องสามารถตรวจสอบข้อมูลได้ทันทีจากข้อมูลกรมธรรม์ที่จัดเก็บไว้ และจัดเก็บข้อมูลสถิติการเรียกร้องสินไหมเพื่อใช้อ้างอิงในอนาคตต่อไป

3) การประมวลผลข้อมูลด้านบัญชี

จะเห็นได้ว่ารายได้หลักของบริษัทนายหน้าประกันภัยคือค่านายหน้าหรือค่าการตลาดที่ได้รับจากบริษัทรับประกันภัย ขณะที่รายจ่ายหลักคือค่าบำเหน็จที่ชำระให้กับตัวแทนประกันภัย ระบบจะต้องบันทึกข้อมูลของรายการต่างๆ จากการทำประกันภัย เช่น การจัดเก็บเบี้ยประกันภัย ค่าบำเหน็จที่ตัวแทนจะได้รับ และค่านายหน้าของบริษัท ฯลฯ มาเก็บไว้เพื่อทำการประมวลผลต่อไป นอกจากนี้ยังมีข้อมูลเงินสดรับและเงินสดจ่ายซึ่งนำไปตัดยอดคงค้างในบัญชีลูกหนี้-เจ้าหนี้ทำให้สามารถตรวจสอบหนี้คงค้างได้ตลอดเวลา ทำให้จัดการควบคุมหนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถจัดพิมพ์รายงานต่างๆ ได้อย่างถูกต้องรวดเร็ว

4) การประมวลผลข้อมูลด้านการตลาด

เนื่องจากบริษัทนายหน้าประกันวินาศภัยทำหน้าที่เป็นตัวแทนระหว่างผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัย ดังนั้น ข้อมูลพื้นฐานทางการตลาดของบริษัทนายหน้าประกันภัย คือ ข้อมูลของผู้รับประกันภัย ข้อมูลของผู้เอาประกันภัยและข้อมูลของลูกค้า ซึ่งจะนำมาบันทึกไว้ในฐานข้อมูลกลาง ข้อมูลเหล่านี้สามารถนำมาวิเคราะห์สรุปเพื่อหาช่องทางการตลาดได้ นอกจากนี้บริษัทยังต้องการทราบผลงานของตัวแทนแต่ละคนว่ามีผลการปฏิบัติงานเป็นอย่างไร โดยอาจพิจารณาแยกแต่ละประเภทของการประกันภัย อัตราของการเรียกร้องค่าสินไหมของลูกค้าของแต่ละตัวแทนและอัตราความสูญเสียเป็นอย่างไร ทำให้สามารถตรวจสอบและควบคุมคุณภาพของภัยที่บริษัทรับมาจากตัวแทนและลูกค้าเหล่านี้ได้

2.4.2 การประมวลผลข้อมูลเพื่อการบริหาร

หน้าที่หลักของฝ่ายบริหาร คือการที่จะต้องมองภาพรวมของทั้งองค์กรให้เห็นอย่างชัดเจน เพื่อให้ทราบถึงสถานะขององค์กรว่าเป็นอย่างไรในตลาด เช่นมีจุดแข็งและจุดอ่อนในการรับประกันภัยด้านใด การที่จะทราบสถานะปัจจุบันขององค์กรได้อย่างชัดเจน นอกจากข้อมูลภายนอกที่ได้รับแล้ว อีกทางหนึ่งที่สำคัญกว่าก็คือ ทราบจากการประมวลผลข้อมูลภายในขององค์กรเอง เช่น เบี้ยประกันและค่านายหน้าที่ได้รับทั้งหมด การดำเนินงานด้านสินไหมทดแทน ฐานะทางการเงินของลูกค้าและบริษัทประกันภัยที่มีธุรกิจอยู่กับองค์กร นอกจากนี้ยังสามารถนำการประมวลผลข้อมูลในอดีตมาเปรียบเทียบเพื่อดูแนวโน้ม แล้วนำข้อมูลเหล่านี้มาประมวลเข้าด้วยกันเป็นข่าวสารสำหรับการบริหารงานในองค์กรได้อีกด้วย

2.5 ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการประกันภัยและนายหน้าประกันภัย

การประกันวินาศภัยเป็นการจัดการด้านการเงินหรือการคลังแขนงหนึ่ง โดยมุ่งที่จะหาสิ่งทดแทนความเสียหายทางการเงินที่เกิดขึ้นจากความเสียหายภัยต่างๆ โดยอาศัยกฎ "Law of Large Numbers" ^[14] คือ หากมีหน่วยของความเสียหายภัยที่คล้ายคลึงกันเป็นจำนวนมากและอยู่กลุ่มเดียวกัน บริษัทที่รับประกันภัยนั้นก็สามารถที่จะคำนวณความเสียหายที่เกิดขึ้นได้อย่างแม่นยำ ทั้งในแง่ของจำนวนครั้งและความรุนแรงเฉลี่ยของความเสียหายนั้น นอกจากนี้เบี้ยประกันวินาศภัยในแต่ละปีซึ่งมีจำนวนไม่น้อยยังเป็นการระดมทุนจากประชาชนไปใช้เพื่อการพัฒนาประเทศในด้านต่างๆ เช่น การให้รัฐบาลกู้ยืมในรูปแบบพันธบัตรรัฐบาล การให้กู้ยืมแก่ภาคธุรกิจในรูปแบบต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนด จึงถือได้ว่าธุรกิจประกันวินาศภัยมีบทบาทสำคัญในการระดมทุนของประเทศชาติ

การประกันภัย^[12] คือ การที่บุคคลฝ่ายหนึ่งทำหน้าที่เป็นหลักประกันให้แก่บุคคลอีกฝ่ายหนึ่ง โดยให้สัญญาว่า หากมีภัยเกิดขึ้นในอนาคตซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่ชีวิต หรือทรัพย์สินของผู้เอาประกันแล้ว

ผู้รับประกันจะจ่ายเงินชดเชยให้ตามจำนวนและเงื่อนไขที่ตกลงกันไว้ หรืออาจทำให้ทรัพย์สินนั้นๆ กลับสู่สภาพดีใกล้เคียงกับของเดิม โดยผู้รับประกันจะได้รับเบี้ยประกันเป็นการตอบแทนจากผู้เอาประกันตามจำนวนที่ตกลงกันไว้

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 861 บัญญัติว่า สัญญาประกันภัยนั้น คือ สัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่ง ตกลงที่จะชดใช้ค่าสินไหมทดแทน หรือใช้เงินจำนวนหนึ่งให้ในกรณีเกิดวินาศภัยขึ้น หรือเหตุอย่างหนึ่งอย่างใดในอนาคตตั้งที่ระบุไว้ในสัญญา และในการนี้บุคคลอีกคนหนึ่งตกลงจะส่งเงินซึ่งเรียกว่าเบี้ยประกันภัยเป็นการตอบแทน^[15]

การประกันวินาศภัยโดยทั่วไปแบ่งประเภทของการคุ้มครองออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ได้ดังนี้^[15]
คือ

1) การประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับตัวบุคคล (Insurance of the person)

เป็นการประกันภัยที่มีลักษณะเกี่ยวข้องกับชีวิตความเป็นอยู่ของบุคคลโดยเฉพาะ

2) การประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับทรัพย์สิน (Property insurance)

เป็นการประกันภัยเกี่ยวกับทรัพย์สิน รวมถึงความเสียหายในทางทรัพย์สินด้วย ซึ่งมีตัวทรัพย์สินเป็นวัตถุที่เอาประกัน ส่วนความเสียหายในทางทรัพย์สิน หมายถึงสิทธิประโยชน์ที่กฎหมายรับรอง หรือคุ้มครองให้ผู้เอาประกันภัยได้ประโยชน์ในทางทรัพย์สินกับทรัพย์สินหรือสิ่งของใด ๆ ที่ตนไม่ได้เป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ ซึ่งจะเกิดขึ้นตามสัญญาหรือผลในทางกฎหมายก็ได้

3) การประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับความรับผิด (Liability insurance)

เป็นการประกันภัยที่มีความรับผิดของผู้เอาประกันภัยเป็นวัตถุที่เอาประกันภัย ความรับผิดของผู้เอาประกันภัยที่จะเอาประกันภัยได้จะต้องเป็นความรับผิดตามกฎหมาย ความรับผิดตามหน้าที่ศีลธรรม หากไม่มีกฎหมายบัญญัติให้เป็นหน้าที่ตามกฎหมายของผู้เอาประกันภัยแล้ว ไม่ถือว่าเป็นส่วนได้เสียที่จะเอาประกันภัยได้

แต่ในทางปฏิบัติ บริษัทรับประกันภัยจะแบ่งการประกันภัยออกเป็น 4 ประเภท^[16] ดังนี้

1) การประกันอัคคีภัย (Fire insurance)

2) การประกันภัยรถยนต์ (Automobile insurance)

3) การประกันภัยทางทะเลและขนส่ง (Marine and cargo insurance)

4) การประกันภัยเบ็ดเตล็ด (Miscellaneous insurance)

2.5.1 การประกันอัคคีภัย

เป็นการประกันภัยที่มุ่งคุ้มครองความเสียหายที่เกิดจากอัคคีภัย เช่น โดยมีความคุ้มครองพื้นฐาน 3 ประการ คือ ความคุ้มครองจากเพลิงไหม้ ฟ้าผ่า การระเบิดของแก๊สที่ใช้เพื่อการอยู่อาศัย รวมถึงความเสียหายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเกิดอัคคีภัย ทั้งนี้ นอกเหนือจากความคุ้มครองพื้นฐาน 3 ประการข้างต้น ผู้เอาประกันภัยสามารถเลือกซื้อความคุ้มครองเพิ่มเติมต่างๆ ตาม ความเหมาะสมโดยจ่ายเบี้ยประกันเพิ่มเติมจากเดิม

ความเสียหายที่สืบเนื่องจากไฟ หมายความว่า ความเสียหายอันเป็นผลต่อเนื่องมาจากไฟไหม้ ถ้าเกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินที่ได้เอาประกันอัคคีภัยไว้ก็จะได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันอัคคีภัย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือความเสียหายใดๆ ก็ตาม ที่เกิดจากไฟไม่ว่าจะเป็นโดยตรงหรือโดยอ้อม ย่อมได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์ประกันอัคคีภัยทั้งสิ้น สำหรับความเสียหายที่สืบเนื่องจากไฟหรือความเสียหายโดยอ้อม มีดังต่อไปนี้

- 1) ความเสียหายที่เกิดจากน้ำที่รั่วซึมไฟ หรือสารดับเพลิงอื่นๆ ที่ใช้ดับไฟ เช่น ทรัพย์สินที่อยู่ใกล้เคียงต้องถูกฉีดน้ำทำให้เปียกและเสียหาย เป็นต้น
- 2) ความเสียหายอันเกิดจากเจ้าหน้าที่ดับเพลิง เช่น เจ้าหน้าที่ต้องพังบ้านหรือกรุยทางเข้าไปดับเพลิง หรือ เจ้าหน้าที่ดับเพลิงขึ้นไปยืนบนหลังคาบ้านที่ยังไม่ถูกไฟไหม้เพื่อฉีดน้ำเข้าไปในบ้านที่ถูกไฟไหม้ทำให้กระเบื้องหลังคาบ้านแตก เป็นต้น
- 3) ความเสียหายที่ถูกระเบิดเพื่อป้องกันมิให้ไฟขยายตัวต่อไป
- 4) ความเสียหายจากควันหรือการถูกมลพิษเกรียมด้วยความร้อนจากไฟ
- 5) ความเสียหายที่เกิดจากสิ่งที่ยังของกำพวดหรือการหล่นลงมาของชิ้นส่วนอาคารที่ถูกไฟไหม้ เช่น ไฟไหม้กำแพงข้างบนแล้วหล่นลงมาทับเอาทรัพย์สินที่เอาประกันเสียหาย เป็นต้น

นอกจากนี้ความเสียหายที่เกิดขึ้นโดยตรงหรือสืบเนื่องมาจากฟ้าผ่า ไม่ว่าจะมิไฟเกิดขึ้นหรือไม่ก็ตาม ย่อมได้รับความคุ้มครองจากกรมธรรม์ประกันอัคคีภัยด้วย

การประกันอัคคีภัยจะไม่คุ้มครองถึงความเสียหายหรือการสูญหาย ไม่ว่าจะเกิดขึ้นโดยตรงหรือโดยอ้อมจากสาเหตุดังต่อไปนี้

- 1) แผ่นดินไหว หรือการผันแปรผิดปกติของธรรมชาติ
- 2) พายุไต้ฝุ่น พายุเฮอริเคน พายุทอร์นาโด พายุไซโคลน หรือภัยแห่งลมฟ้าอากาศอื่นๆ

3) สงคราม การรุกราน การกระทำที่มุ่งร้ายของศัตรูต่างประเทศ หรือการกระทำที่มุ่งร้าย คล้ายสงครามไม่ว่าจะได้มีการประกาศหรือไม่ก็ตาม หรือสงครามกลางเมือง

4) การแข็งข้อ การกบฏ การจลาจล การนัดหยุดงาน การยึดอำนาจ การก่อความวุ่นวาย การกระทำของขบวนการ โจรก่อการร้าย การกระทำของ ผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ การปฏิวัติ การประกาศกฎอัยการศึก หรือเหตุการณ์ใดๆ ซึ่งจะเป็นเหตุให้มีการประกาศหรือคงไว้ซึ่งกฎอัยการศึก

5) การระเบิดทุกชนิด รวมทั้งการระเบิดของแก๊สในโรงงานแก๊ส หรือการระเบิดของแก๊สที่ใช้เพื่อประโยชน์ทางการค้าหรือการผลิต (เว้นแต่การระเบิดของแก๊สสำหรับทำแสงสว่างหรือประโยชน์เพื่อการอยู่อาศัยเท่านั้น)

6) ไฟไหม้ป่า พุ่มไม้ หรือพงรก และการเผาป่าเพื่อปราบพื้นที่

7) การเผาทรัพย์สินของเจ้าพนักงาน หรือเจ้าหน้าที่บ้านเมืองใดๆ

8) การถูกลักทรัพย์ระหว่างหรือหลังจากที่เกิดอัคคีภัย

9) การบุดเน่า ระอุตามธรรมชาติ การลุกไหม้ หรือระเบิดขึ้นมาเองแห่งทรัพย์สินนั้นหรือขณะที่ทรัพย์สินนั้นอยู่ในกรรมวิธีใดๆ ซึ่งใช้ความร้อน หรือการทำให้แห้ง

10) อาวุธนิวเคลียร์

11) การแผ่รังสี หรือการแพร่กัมมันตภาพรังสี จากเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ หรือจากกากนิวเคลียร์ ใดๆ อันเนื่องมาจากการเผาไหม้ของเชื้อเพลิงนิวเคลียร์ และจากกรรมวิธีใดๆ แห่งการแตกแยกตัวทางนิวเคลียร์ซึ่งดำเนินติดต่อกันไปด้วยตนเอง

12) ภัยทางอากาศ วัตถุตกหล่น

ทั้งนี้ ภัยบางประเภทที่ถูกระบุยกเว้นไว้ในกรมธรรม์ หากผู้เอาประกันภัยต้องการได้รับความคุ้มครอง ก็สามารถเลือกซื้อได้ โดยผู้เอาประกันภัยต้องจ่ายเบี้ยประกันภัยเพิ่มเติมไม่มากนัก โดยบริษัทประกันภัยจะออกเอกสารแนบท้ายขยายความคุ้มครองให้รวมถึงภัยเพิ่มเติมนั้น ๆ

ทรัพย์สินที่ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์อัคคีภัยสำหรับที่อยู่อาศัย¹⁷⁾ ได้แก่ สิ่งปลูกสร้างตัวอาคารต่างๆ เฟอร์นิเจอร์ สิ่งตกแต่ง ติดตั้ง ตรีงตราต่างๆ ส่วนทรัพย์สินที่ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์อัคคีภัยสำหรับธุรกิจ ได้แก่ สิ่งปลูกสร้าง เครื่องจักร เฟอร์นิเจอร์ สิ่งตกแต่ง ติดตั้ง ตรีงตรา สต็อกสินค้า ระบบไฟฟ้า และน้ำประปา ระบบทำความเย็น และอื่นๆ

ทรัพย์สินที่ไม่ได้รับความคุ้มครองตามกรมธรรม์อัคคีภัย มีดังนี้

1) สินค้าซึ่งอยู่ในการดูแลรักษาของผู้เอาประกันภัยในฐานะผู้รักษาทรัพย์สิน

- 2) เงินแท้ หรือทองแท้ หรืออัญมณีมีค่า
- 3) โบราณวัตถุ หรือศิลปวัตถุอันมีมูลค่าเกินกว่า 2,000 บาท
- 4) ต้นฉบับเอกสาร แบบแปลน แผนผัง ภาพเขียน รูปออกแบบ ลวดลาย แบบหรือพิมพ์

พิมพ์

5) หลักประกันหนี้สิน หลักทรัพย์ เอกสารสำคัญต่างๆ ไปรษณียากร อากรแสตมป์ เงินตรา ธนบัตร เช็ค สมุดบัญชี หรือสมุดหนังสือเกี่ยวกับธุรกิจใดๆ

6) วัตถุระเบิด เครื่องใช้ไฟฟ้า อุปกรณ์ไฟฟ้า พร้อมทั้งเครื่องมือใช้ไฟฟ้าต่าง ๆ ซึ่งเอาประกันภัยตามกรมธรรม์ฉบับนี้ ซึ่งได้รับความเสียหายเนื่องจาก การเดินเครื่องเกินกำลัง การใช้ความกดดันของกระแสไฟฟ้า หรือการเกิดไฟฟ้าลัดวงจรเนื่องจากฟ้าผ่าไม่ว่าเกิดจากเหตุใดๆ เฉพาะเครื่องที่เกิดการเสียหาย ตามการกรณีดังกล่าว

7) ทรัพย์สินที่ได้เกิดการเสียหายแล้วในลักษณะหักพังหรือบอบสลายโดยเพลิงไหม้ หรือสิ้นสละเทือนจากแรงระเบิด

เหตุที่ทรัพย์สินเหล่านี้ไม่ได้รับความคุ้มครองเนื่องจากเป็นทรัพย์สินที่ยากแก่การพิสูจน์ความเสียหายหรือเป็นทรัพย์สินที่อาจถูกซ่อนเร้น หรือยกย้ายถ่ายเทได้ง่ายซึ่งบริษัทไม่อาจพิสูจน์ถึงการกระทำโดยเจตนาทุจริตของผู้เอาประกันได้ ส่วนทรัพย์สินที่อยู่ในความคุ้มครองของผู้รักษาทรัพย์ ก็เนื่องจากผู้รักษาทรัพย์อาจจะมีการเอาประกันภัยไว้แล้ว ถ้าจะให้คุ้มครองอีกก็จะเป็นการประกันภัยซ้อนกันขึ้น ส่วนวัตถุระเบิดถ้าจะให้มีการคุ้มครองด้วย ก็ต้องใช้อัตราเบี้ยประกันพิเศษและมีเงื่อนไขพิเศษ เช่น ต้องมีข้อกำหนดและข้อปฏิบัติ เกี่ยวกับสถานที่เก็บ และการจัดการดูแลรักษาวัตถุระเบิดนั้นด้วย เป็นต้น

2.5.2 การประกันภัยรถยนต์

เป็นการประกันภัยที่มุ่งคุ้มครองความเสียหายและความรับผิดชอบตามกฎหมายที่เกิดจากการใช้รถยนต์ ซึ่งอาจแบ่งออกเป็นหมวดหมู่⁽¹⁸⁾ ได้ดังนี้

2.5.2.1 การประกันภัยรถยนต์ภาคบังคับ ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถ พ.ศ. 2535 ซึ่งคุ้มครองความเสียหายเฉพาะที่เกิดขึ้นกับชีวิตและร่างกายของผู้ประสบภัยเท่านั้น ไม่รวมถึงค่าเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นกับทรัพย์สินต่างๆ ด้วย โดยคุ้มครองกรณีการเสียชีวิตทันที การบาดเจ็บ การบาดเจ็บ และเสียชีวิตในเวลาต่อมา โดยกำหนดให้รถยนต์ทุกคันจะต้องทำประกันภัยตามพระราชบัญญัตินี้ หากฝ่าฝืนจะมีโทษตามกฎหมาย

2.5.2.2 การประกันภัยรถยนต์ภาคสมัครใจ ซึ่งจะทำประกันภัยหรือไม่ก็ได้ แบ่งย่อยตามขอบเขตความคุ้มครองได้อีก 3 แบบ คือ

1) คุ้มครองความรับผิดตามกฎหมายต่อบุคคลภายนอกและความเสียหายของรถยนต์คันเอาประกันภัยจากการชน การคว่ำ และการลักทรัพย์ เป็นการคุ้มครองสมบูรณ์แบบ (Comprehensive) หรือที่เรียกว่าประกันประเภทหนึ่ง

2) คุ้มครองความรับผิดตามกฎหมายต่อบุคคลภายนอกและความเสียหายต่อรถยนต์ที่เอาประกันภัยจากไฟไหม้หรือภัยอื่น (Third party & other perils) และรวมความเสียหายอื่นๆ ต่อรถยนต์ที่เอาประกันภัยที่ไม่ใช่การชนหรือการคว่ำ เช่น ไฟไหม้ การถูกโจรกรรม น้ำท่วม ฯลฯ หรือที่เรียกกันทั่วไปว่า ประกันภัยรถยนต์ประเภท 2

3) คุ้มครองเฉพาะความรับผิดตามกฎหมายต่อทรัพย์สินและร่างกายของบุคคลภายนอก หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า ประกันรถยนต์ประเภท 3

การประกันภัยรถยนต์ทั้ง 3 ประเภทข้างต้น ในบางกรณีอาจขยายความคุ้มครองรวมไปถึงความรับผิดตามกฎหมายต่อผู้โดยสาร คุ้มครองอุบัติเหตุส่วนบุคคล หรือความคุ้มครองอื่นๆ เพิ่มเติมอีกด้วยก็ได้

2.5.3 การประกันภัยทางทะเลและขนส่ง

เป็นการประกันภัยที่มุ่งคุ้มครองความเสียหายที่เกิดจากภัยที่เกิดขึ้นกับเรือและการขนส่งสินค้า โดยแบ่งได้ อีกเป็น 2 ประเภทหลักๆ คือ

2.5.3.1 การประกันภัยตัวเรือ (Hull insurance)

คุ้มครองความเสียหายของตัวเรือจากอุบัติเหตุต่างๆ เช่น ภัยจากพายุ เรือเกยตื้น เรือชนหินโสโครก เป็นต้น

2.5.3.2 การประกันภัยสินค้า (Cargo insurance)

คุ้มครองความเสียหายของสินค้าที่อยู่ในระหว่างการขนส่ง ซึ่งแบ่งเงื่อนไขความคุ้มครองมาตรฐานหลักออกได้เป็น 3 ประเภท^[19] ดังนี้

1) เงื่อนไขความคุ้มครองมาตรฐาน ICC-C (Institute cargo clauses-C)

เงื่อนไขความคุ้มครอง ICC-C นี้ มาแทนเงื่อนไขแบบ F.P.A. ที่ใช้กับกรมธรรม์แบบเดิมซึ่งเรียกว่า S.G. From โดยกำหนดให้มีความคุ้มครองภัยต่าง ๆ ได้แก่ คุ้มครองความเสียหายหรือสูญเสียชีวิต (ไม่ว่าความเสียหายนั้นจะมากน้อยเพียงใดก็ตาม) เนื่องจากเพลิงไหม้ ระเบิด เรือเกยตื้น จม หรือลมนยานพาหนะทางบกพลิกคว่ำ หรือตกจากราง เรือ หรือยานพาหนะชนหรือโดนวัตถุอื่นใด การขนส่งสินค้าลงจากเรือ ณ ท่าหลบภัย ความเสียหายที่เกิดกับส่วนรวม สินค้าถูกโยนทิ้งทะเล

2) เงื่อนไขความคุ้มครองมาตรฐาน ICC-B (Institute cargo clauses-B)

เงื่อนไขความคุ้มครองแบบ ICC-B นี้ เพื่อแทนเงื่อนไขแบบ W.A. ที่ใช้กับกรมธรรม์แบบ S.G. From ความคุ้มครอง ICC-B นอกจากคุ้มครองภัยทุกอย่างตามที่ระบุในความคุ้มครองแบบ ICC-C แล้ว ยังขยายความคุ้มครองเพิ่มเติมต่อไปนี้ คือ ความเสียหายหรือสูญเสียชีวิตต่อทรัพย์สินเอาประกันภัยอันมีสาเหตุจากแผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด พายุ ฟ้าผ่า ถูกคลื่นซัดตกทะเลไป ถูกน้ำทะเล หรือน้ำจากแม่น้ำ ลำคลองที่ไหลเล็ดลอดเข้ามาในระวางเรือตู้ลำเลียงสินค้า หรือสถานที่เก็บสินค้า สูญเสียโดยสิ้นเชิงทั้งหีบห่อ เนื่องจากตกน้ำไป หรือหล่นในระหว่างขนขึ้นหรือลงจากเรือ

3) เงื่อนไขความคุ้มครองมาตรฐาน ICC-A (Institute cargo clauses-A)

เงื่อนไขความคุ้มครองแบบ ICC-A นี้ ระบุให้ความคุ้มครองความเสียหายหรือสูญเสียชีวิตจากภัยทุกชนิด ยกเว้นภัยที่ระบุในข้อยกเว้นซึ่งมีขอบเขตความคุ้มครองเทียบเท่ากับแบบ All Risks ในกรมธรรม์แบบ S.G. From กำหนดความคุ้มครองแบบภัยทุกอย่างนี้ ถือได้ว่าเป็นการคุ้มครองแบบครอบคลุมจากรวบรวม เมื่อสินค้าได้รับความเสียหายขึ้นในระหว่างการขนส่ง ผู้เอาประกันภัยเพียงแต่จะต้องหันไปศึกษาข้อเงื่อนไขข้อยกเว้นความคุ้มครองว่า ความเสียหายนั้นเกิดจากภัยที่ระบุยกเว้นไว้หรือไม่ ถ้าหากไม่เข้าข้อยกเว้นความคุ้มครอง ก็ถือได้ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น จะต้องได้รับความคุ้มครองภายในเงื่อนไข All Risks หรือ ICC-A

2.5.4 การประกันภัยเบ็ดเตล็ด

ได้แก่การประกันภัยอื่นๆ ที่นอกเหนือจากการประกันภัย 3 ประเภทข้างต้น เช่น การประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคล การประกันสุขภาพ การประกันความเสี่ยงภัยทุกชนิด ฯลฯ โดยอาจจัดแบ่งได้เป็น 5 กลุ่ม ดังนี้

2.5.4.1 การประกันภัยที่ให้คุ้มครองเกี่ยวกับบุคคล^[20] เป็นกรมธรรม์ที่ใกล้เคียงกับการประกันชีวิตมาก ได้แก่

- 1) กรมธรรม์ประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคล (Personal accident policy)
- 2) กรมธรรม์ประกันภัยอุบัติเหตุระหว่างเดินทาง (Travel accident policy)
- 3) กรมธรรม์ประกันภัยอุบัติเหตุผู้โดยสารเครื่องบิน (Passenger's accident policy)
- 4) กรมธรรม์ประกันภัยอุบัติเหตุพนักงานบนเครื่องบิน (Ship crew accident policy)
- 5) กรมธรรม์ประกันภัยอุบัติเหตุผู้ขับขี่และผู้โดยสารไม่ระบุชื่อ (Unnamed passenger and driver accident policy)
- 6) กรมธรรม์ประกันสุขภาพและอุบัติเหตุหมู่ (Group health and accident policy)
- 7) กรมธรรม์ประกันสุขภาพและอุบัติเหตุส่วนบุคคล (Personal health and accident policy)

2.5.4.2 การประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับทรัพย์สิน เป็นกรมธรรม์ที่คุ้มครองทรัพย์สินที่เอาประกันจากภัยต่างๆ ได้แก่

- 1) กรมธรรม์ประกันภัยทรัพย์สินส่วนบุคคล (Personal property policy)
- 2) กรมธรรม์ประกันภัยสำหรับเงิน (Money insurance policy)
- 3) กรมธรรม์ประกันภัยโจรกรรม (Burglary policy)
- 4) กรมธรรม์ประกันภัยกระจก (Plate glass policy)
- 5) กรมธรรม์ประกันภัยป้ายโฆษณาสินค้า (Neon sign policy)
- 6) กรมธรรม์ประกันภัยการเสี่ยงภัยทุกชนิด (All risks policy)

2.5.4.3 การประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับงานทางวิศวกรรม เป็นกรมธรรม์ที่คุ้มครองงานที่เกี่ยวกับวิศวกรรมเครื่องกล วิศวกรรมโยธา และภัยจากเครื่องจักรต่างๆ ในโรงงานอุตสาหกรรม ได้แก่

- 1) กรมธรรม์ประกันภัยสำหรับงานรับเหมาก่อสร้าง (Contractor all risks policy)
- 2) กรมธรรม์ประกันภัยสำหรับงานติดตั้งเครื่องจักร (Erection all risks policy)
- 3) กรมธรรม์ประกันภัยสำหรับงานตามสัญญา (Contract work policy)

4) กรมธรรม์ประกันภัยเครื่องจักร (Machinery breakdown policy)

5) กรมธรรม์ประกันภัยหม้อน้ำ (Boiler and Pressure vessel explosion policy)

6) กรมธรรม์ประกันภัยความเสียหายต่อเนื่องจากการที่เครื่องจักรชำรุดเสียหาย
(Consequential loss following machinery breakdown policy)

7) กรมธรรม์ประกันภัยเครื่องคอมพิวเตอร์ (Computer all risks policy)

2.5.4.4 การประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับความรับผิดตามกฎหมาย เป็นกรมธรรม์ที่คุ้มครองต่อความรับผิดทางกฎหมายของผู้เอาประกันภัย ได้แก่

1) กรมธรรม์ประกันภัยความรับผิดต่อสาธารณะ (Personal public liability policy)

2) กรมธรรม์ประกันภัยความรับผิดของนายจ้าง (Employer's liability policy)

3) กรมธรรม์ประกันภัยเงินทดแทนแรงงาน (Workmen's compensation policy)

4) กรมธรรม์ประกันภัยชดเชยผู้เล่นกอล์ฟ (Golfer's indemnity policy)

5) กรมธรรม์ประกันภัยความรับผิดของเครื่องบิน (Aviation liability policy)

6) กรมธรรม์ประกันภัยความรับผิดของผู้ผลิตสินค้า (Product liability policy)

7) กรมธรรม์ประกันภัยความรับผิดของผู้ประกอบวิชาชีพทางการแพทย์
(Doctor's professional liability policy)

2.5.4.5 การประกันภัยที่ให้ความคุ้มครองเกี่ยวกับภัยอื่นๆ เป็นกรมธรรม์ที่ให้ความคุ้มครองอื่นๆ นอกเหนือจากภัยเบ็ดเตล็ดที่กล่าวมาแล้ว ได้แก่

1) สัญญาค้ำประกันและเอกสารประกอบ (Bond)

2) สัญญาค้ำประกันการประมูล (Bid bond)

3) กรมธรรม์ประกันภัยพืชผล (Crop insurance policy)

4) กรมธรรม์ประกันภัยปศุสัตว์ (Livestock insurance policy)

5) กรมธรรม์ประกันภัยโรคมะเร็ง (Cancer insurance policy)

6) กรมธรรม์ประกันภัยความเสียหายต่อเนื่อง (Consequential loss insurance policy)

นอกจากการประกันภัยเบ็ดเตล็ดที่จัดแบ่งตามหมวดหมู่ดังที่กล่าวมาแล้ว ยังมีการประกันภัยที่เป็น การรวมเอากรมธรรม์ประเภทและความคุ้มครองต่างๆ เข้าด้วยกันเป็นกลุ่ม (Package) และจัดทำเป็น กรมธรรม์เดียว เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับลูกค้าในการจัดซื้อ เลือกความคุ้มครอง และการต่ออายุ กรมธรรม์ เช่น กรมธรรม์สำหรับเจ้าบ้าน (Homeowner policy) ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อให้ความคุ้มครองต่อผู้เป็น เจ้าของอาคารเพื่อการอยู่อาศัยให้ได้รับความคุ้มครองหลายอย่างไว้ในกรมธรรม์เดียวกัน ซึ่งได้แก่ ความคุ้ม ครองความเสียหายจากอัคคีภัย ความเสียหายจากโจรกรรม ลักทรัพย์ ความเสียหายต่อความรับผิดชอบบุคคล ภายนอก ความเสียหายต่อทรัพย์สินในอาคาร การสูญเสียค่าเช่าหรือค่าใช้จ่ายสำหรับค่าเช่าที่พักอาศัยชั่วคราว การจ่ายเงินชดเชยต่อการเสียชีวิตของผู้เอาประกันภัยแก่ผู้รับประโยชน์ เป็นต้น ซึ่งเป็นความคุ้มครอง หลัก ๆ ที่จำเป็นของเจ้าของอาคารเพื่อการอยู่อาศัยทั่วไป

ความคุ้มครองของกรมธรรม์ประกันภัยสำหรับเจ้าบ้านมีหลายแบบ ซึ่งบริษัทประกันภัยแต่ละบริษัท จะเลือกขายความคุ้มครองแตกต่างกัน โดยทั่วไปแล้วความคุ้มครองจะมี 5 หมวด ดังนี้

- หมวด 1 : ความสูญเสียหรือความเสียหายต่ออาคาร
- หมวด 2 : ความสูญเสียหรือความเสียหายต่อทรัพย์สินในอาคาร
- หมวด 3 : ค่าใช้จ่ายสำหรับการเปลี่ยนที่พักอาศัยชั่วคราวและการสูญเสียค่าเช่า
- หมวด 4 : ความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก
- หมวด 5 : เงินชดเชยการเสียชีวิตของผู้เอาประกันภัย

บางบริษัทจะขายความคุ้มครองในหมวด 1 และหรือหมวด 2 หมวด 3 และ หมวด 4 เป็นหมวด บังคับ และหมวด 5 เป็นทางเลือก บางบริษัทจะขายหมวด 1 และหรือหมวด 2 และหมวด 4 เป็นหมวดบังคับ และหมวด 3 และหมวด 5 เป็นทางเลือก

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการประกันภัยดังกล่าวนี้จะให้ประโยชน์ต่อผู้เอาประกันภัยอย่างยิ่ง ซึ่งนอกจาก จะได้รับความคุ้มครองที่หลากหลายแล้ว ยังเป็นการสะดวกในการต่ออายุการประกันภัยด้วย เนื่องจากเป็น การผนวกเอากรมธรรม์หลายรูปแบบไว้ในกรมธรรม์เดียว เช่น กรมธรรม์ประกันอัคคีภัย กรมธรรม์ประกันภัย โจรกรรม กรมธรรม์ประกันภัยความรับผิดชอบต่อบุคคลภายนอก เป็นต้น และที่สำคัญเป็นการช่วยประหยัดค่า เบี้ยประกันภัยได้อีกด้วย เมื่อเปรียบเทียบกับการทำประกันภัยแยกกันหลายๆ กรมธรรม์ในแต่ละประเภท

2.6 บทบาทของนายหน้าประกันวินาศภัยในธุรกิจประกันวินาศภัย^[15]

การดำเนินธุรกิจประกันวินาศภัยถือเป็นธุรกิจการขายบริการความคุ้มครองที่ทำในรูปแบบของสัญญา การติดต่อระหว่างบริษัทประกันวินาศภัยซึ่งเป็นผู้รับประกันภัยกับผู้เอาประกันภัยจึงต้องผ่านช่องทาง การขายที่เหมาะสม โดยทั่วไปบริษัทผู้รับประกันภัยให้ประกอบธุรกิจประกันภัยได้ตามกฎหมายอาจไม่สามารถ ติดต่อผู้เอาประกันภัยและจัดการเบื้องต้นในการเข้าทำสัญญาประกันภัยได้ด้วยตัวเองทั้งหมด ด้วยข้อจำกัด ต่างๆ กัน จึงจำเป็นที่จะต้องมิตัวแทนประกันภัย (Insurance agent) หรือนายหน้าประกันภัย (Insurance broker) ซึ่งมีความรู้ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ในธุรกิจการประกันภัยโดยตรง เพื่อให้คำปรึกษาแนะนำ แก่ผู้เอาประกันภัยว่าสมควรเลือกการประกันภัยประเภทใด เลือกเงื่อนไขการคุ้มครองและอัตราเบี้ยประกันภัย ของสัญญาประกันภัยประเภทต่างๆ ให้ถูกต้อง ตลอดจนเลือกบริษัทประกันวินาศภัยที่ผู้เอาประกันภัยควรทำ สัญญา ซึ่งผู้เอาประกันภัยอาจไม่ทราบ อาจไม่มีความเข้าใจหรือขาดประสบการณ์ในการเลือกซื้อคุ้มครองให้ เหมาะสมกับการเสี่ยงภัยต่างๆ ของธุรกิจที่ตนประกอบการหรือของทรัพย์สินที่ตนครอบครองอยู่ จากสถิติที่ ผ่านมาพบว่านายหน้าประกันวินาศภัย มีบทบาทในการทำให้เกิดสัญญาประกันวินาศภัยประมาณร้อยละ 60 ของการประกันวินาศภัยทั้งหมด

2.6.1 นายหน้าประกันวินาศภัย

ในพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510 มาตรา 4 ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า นาย หน้าประกันวินาศภัยดังนี้ คือ

"นายหน้าประกันวินาศภัย หมายความว่า ผู้ซึ่งซื้อหรือจัดการให้บุคคลทำสัญญาประกันภัย กับบริษัทรับประกันภัยโดยหวังบำเหน็จเนื่องจากการนั้น"

และจากพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510 พบว่าข้อแตกต่างระหว่างตัวแทนประกัน วินาศภัยกับนายหน้าประกันวินาศภัยโดยสรุปมีดังนี้ คือ

นายหน้าประกันวินาศภัยเป็นบุคคลที่ไม่อยู่ในการควบคุมบังคับบัญชาของบริษัทผู้รับประกัน ภัย การทำงานของนายหน้ากระทำไปตามอำนาจหน้าที่ของตนโดยอิสระ (Professional broker) และตาม ปกติจะไม่ทำการแทนผู้รับประกันภัยและไม่ได้รับมอบหมายจากผู้รับประกันภัยให้กระทำการใดหรือไม่กระทำ การใด แต่สำหรับตัวแทนประกันวินาศภัยแล้วการทำงานในหน้าที่เป็นการได้รับมอบหมายให้ทำแทนผู้รับประกัน ภัยซึ่งเป็นตัวการ

นายหน้าประกันวินาศภัยเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ซื้อหรือจัดการให้บุคคลทำสัญญาประกันภัยกับ บริษัท ซึ่งการซื้อชองก็คือ การแนะนำหาช่องทางให้ผู้เอาประกันภัยเข้าทำสัญญากับผู้รับประกันภัยจนสำเร็จ ส่วนการจัดการนั้นหมายถึงการกระทำใดๆ อันเหมาะสมและจำเป็นเพื่อให้การทำสัญญาประกันภัยสำเร็จลุล่วง ไปด้วยดี ซึ่งรวมถึงการเข้าเจรจาดำเนินเรื่อง ค่าเบี้ยประกันภัยต่างๆ และการตกลงจำนวนเบี้ยประกันกับผู้รับ ประกันภัยด้วย ทั้งนี้เพื่อหวังบำเหน็จซึ่งจะได้จากการซื้อชองหรือจัดการให้บุคคลเข้าทำสัญญาประกันภัยกับ

บริษัทโดยใช้ทุนทรัพย์หรือค่าใช้จ่ายของตนเอง ส่วนตัวแทนประกันวินาศภัยมีหน้าที่เฉพาะการชักชวนให้บุคคลเข้าทำสัญญากับบริษัทประกันภัยเท่านั้น ไม่มีสิทธิเข้าทำสัญญาประกันภัยแทนผู้รับประกันภัยซึ่งเป็นตัวการแต่อย่างใด เว้นแต่จะได้รับมอบอำนาจเป็นหนังสือจากผู้รับประกันภัยตามแบบที่กฎหมายกำหนด

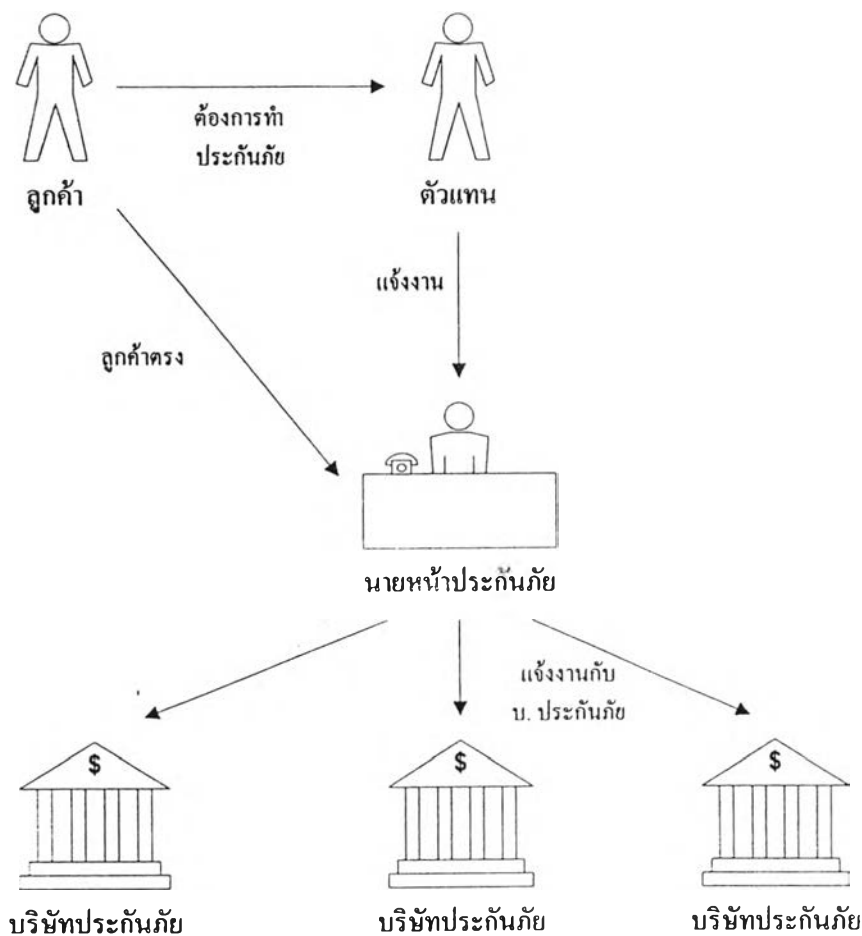
นอกจากนี้จากพระราชบัญญัติประกันวินาศภัย พ.ศ. 2510 หมวด 5 มาตรา 49 ถึง มาตรา 64 ได้กำหนดคุณสมบัติต่างๆ ที่จำเป็นของนายหน้าประกันวินาศภัย โดยสรุปได้ดังนี้ คือ

- 1) นายหน้าประกันวินาศภัยไม่จำเป็นต้องกำหนดว่าเป็นนายหน้าของบริษัทผู้รับประกันภัยใด นอกจากนี้นายหน้าประกันภัยจะต้องไม่เป็นกรรมการ ผู้จัดการ พนักงาน หรือลูกจ้างในบริษัทใด
- 2) นายหน้าประกันวินาศภัยอาจเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลก็ได้ (มาตรา 54)
- 3) นายหน้าประกันวินาศภัยจะต้องมีสำนักงานตามที่ระบุไว้ในคำขอรับอนุญาต จะต้องทำสมุดทะเบียนและสมุดบัญชีเกี่ยวกับธุรกิจของนายหน้าประกันวินาศภัยตามแบบและรายการที่นายทะเบียนกำหนด (มาตรา 55, 56, 57)

2.6.2 หน้าที่และความรับผิดชอบของนายหน้าประกันวินาศภัย

หน้าที่และความรับผิดชอบของนายหน้าประกันวินาศภัยในธุรกิจประกันภัย คือ ทำหน้าที่เป็นคนกลางระหว่างผู้เอาประกันภัยกับผู้รับประกันภัย โดยให้คำปรึกษาต่างๆ และจัดการช่วยเหลือในการทำประกันภัยให้แก่ผู้เอาประกันภัยด้วยความรู้ความเชี่ยวชาญที่มีในเรื่องของการประกันภัยโดยตรง ทั้งนี้ เพื่อให้เหมาะสมกับธุรกิจ ทรัพย์สิน และความเสี่ยงภัยต่างๆ ของผู้เอาประกันภัย ทรัพย์สินและความเสี่ยงภัยต่างๆ เหล่านี้ไม่อาจที่จะจัดให้ได้รับความคุ้มครองจากภัยต่างๆ ครบถ้วนในกรมธรรม์ฉบับเดียวได้ จึงต้องจัดทำแยกออกเป็นกรมธรรม์หลายฉบับ การที่จะทำกรมธรรม์ให้ครอบคลุมถึงความเสียหายและจะเลือกทำสัญญาประกันภัยกับบริษัทผู้รับประกันรายใด ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของผู้เอาประกันภัย โดยอาศัยคำแนะนำจากนายหน้าประกันวินาศภัยที่จะเปรียบเทียบจากเงื่อนไขต่างๆ ของกรมธรรม์ เช่น อัตราเบี้ยประกันและความคุ้มครองที่จะได้รับ ความมั่นคง ประสิทธิภาพและชื่อเสียงของบริษัทผู้รับประกัน เพื่อให้ผู้เอาประกันภัยได้รับความคุ้มครองที่สมบูรณ์และดีที่สุดตามความต้องการ โดยชำระเบี้ยประกันในอัตราที่เหมาะสมยุติธรรม เมื่อมีความเสียหายเกิดขึ้น นายหน้าประกันวินาศภัยจะต้องเป็นผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลรักษาผลประโยชน์ของผู้เอาประกันภัยอย่างเป็นธรรมที่สุด โดยให้คำแนะนำ และช่วยในการจัดเตรียมเอกสารต่างๆ แก่เจ้าของสินทรัพย์เพื่อทำการเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจากบริษัทผู้รับประกันภัยจนได้รับค่าสินไหมทดแทนเป็นที่เรียบร้อยแล้ว^[21]

จะเห็นได้ว่าหน้าที่ของบริษัทประกันวินาศภัย คือ การเป็นที่ปรึกษา (Consultant) ให้แก่ผู้เอาประกันภัยเพื่อดำเนินการต่างๆ ในธุรกิจประกันภัยนั่นเอง โดยความสัมพันธ์ระหว่างนายหน้าประกันภัย ผู้เอาประกันภัยและผู้รับประกันภัยอาจแสดงได้ในรูปที่ 2.5

รูปที่ 2.5 แสดงความเกี่ยวข้องของฝ่ายต่าง ๆ ในธุรกิจนายหน้าประกันวินาศภัย

จากการศึกษาหน้าที่และความรับผิดชอบของบริษัทนายหน้าประกันภัยและบริษัทรับประกันภัย พบว่ามีความแตกต่างกันโดยสรุปได้ตามตารางที่ 2.3 ดังนี้

ตารางที่ 2.3 ความแตกต่างระหว่างบริษัทนายหน้าประกันวินาศภัยและบริษัทประกันวินาศภัย

บริษัทนายหน้าประกันวินาศภัย	บริษัทรับประกันวินาศภัย
ทำหน้าที่แทนได้ทั้งผู้เอาประกันและผู้รับประกันภัย	ทำหน้าที่ผู้รับประกันภัยเพียงอย่างเดียว
รับทำประกันภัยได้ทุกบริษัทประกันภัย	รับทำประกันภัยเฉพาะของบริษัทตนเอง
จัดเก็บรวบรวมเบี้ยประกันจากลูกค้าแล้วแยกชำระให้บริษัทรับประกันต่าง ๆ	จัดเก็บเบี้ยประกันเฉพาะของบริษัทตนเอง
ช่วยเหลือลูกค้าในการเรียกร้องสินไหมทดแทนและต่อรองการรับเงินสินไหมทดแทนจากบริษัทประกัน	เป็นผู้พิจารณาและส่งจ่ายค่าสินไหมทดแทน
หาลูกค้าผ่านตัวแทนขาย	หาลูกค้าผ่านตัวแทนและนายหน้าประกันภัย
มีรายได้หลักจากค่านายหน้าที่ได้จากบริษัทประกันภัย	รายได้หลักมาจากเบี้ยประกันและการลงทุน

2.7 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการประกันวินาศภัย

เอกสารที่เกี่ยวข้องในธุรกิจการประกันวินาศภัย โดยทั่วไปมีดังต่อไปนี้

2.7.1 ใบขอเอาประกันภัย (Proposal form)^[5]

คือ เอกสารที่ผู้เอาประกันภัยกรอกข้อความยื่นต่อบริษัทประกันภัยเพื่อให้บริษัทรับประกันภัยพิจารณาว่าจะรับประกันภัยนั้นหรือไม่ รายละเอียดในใบคำขอเอาประกันภัยโดยทั่วไป มีดังนี้

- 1) ชื่อ นามสกุลของผู้เอาประกันภัย
- 2) ที่อยู่ของผู้เอาประกันภัย
- 3) อาชีพของผู้เอาประกันภัย
- 4) รายละเอียดของสิ่งที่เอาประกันภัย

- 5) ภัยที่ต้องการคุ้มครอง
- 6) ส่วนได้เสียหรือความสัมพันธ์ของผู้เอาประกันกับสิ่งที่เอาประกัน
- 7) จำนวนเงินเอาประกัน
- 8) ประวัติการทำประกันภัย

นายหน้าประกันภัยจะช่วยให้คำปรึกษาแก่ลูกค้าในการกรอกคำขอเอาประกันภัยและจัดส่งให้บริษัทรับประกันภัยพิจารณาต่อไป ทั้งนี้ผู้เอาประกันภัยจะต้องกรอกข้อความตามความเป็นจริง หากผู้เอาประกันภัยกรอกข้อความอันเป็นเท็จโดยมีเจตนาปกปิดความจริง จะเป็นผลให้สัญญาประกันภัยนั้นเป็นโมฆียะ ซึ่งผู้รับประกันภัยอาจบอกล้างได้

2.7.2 กรมธรรม์ประกันภัย^[15]

เป็นหลักฐานของสัญญาการทำประกันภัยระหว่างผู้รับประกันภัยและผู้เอาประกันภัย โดยระบุสาระสำคัญของเงื่อนไขข้อตกลง และความคุ้มครองตามที่ทั้งสองฝ่ายเห็นชอบ ทั้งนี้จากประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 867 วรรค 3 ได้กำหนดรายการต่าง ๆ ที่จะต้องปรากฏในกรมธรรม์ประกันภัย ดังนี้

- 1) วัตถุประสงค์เอาประกันภัย
- 2) ภัยที่คุ้มครอง (ภัยที่ผู้เอาประกันภัยรับเสี่ยง)
- 3) ราคาแห่งมูลประกันภัย
- 4) จำนวนเงินเอาประกันภัย
- 5) จำนวนเบี้ยประกันภัย
- 6) ระยะเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดของสัญญา
- 7) ชื่อผู้รับประกันภัย (บริษัทประกันภัย)
- 8) ชื่อผู้เอาประกันภัย
- 9) ชื่อผู้รับประกันภัย
- 10) วันทำสัญญาประกันภัย
- 11) สถานที่และวันที่จัดทำกรมธรรม์ประกันภัย

โดยทั่วไปกรมธรรม์ประกันภัยจะสามารถแบ่งโครงสร้างออกได้เป็นส่วนๆ ได้ดังนี้

- 1) หัวกระดาษ (Heading) จะเป็นส่วนที่ระบุชื่อและที่อยู่ของผู้รับประกันภัย
- 2) บทนำ (Preamble or recital clause) ได้แก่ ข้อความแรกของสัญญาโดยมากจะระบุว่า เป็นสัญญาต่างตอบแทน
- 3) ข้อคุ้มครอง (Operative clause) ได้แก่ ข้อความที่ระบุไว้อย่างกว้างๆ ว่าผู้รับประกันภัยจะคุ้มครองภัยอะไรบ้าง
- 4) ข้อยกเว้น (Exclusions) ได้แก่ รายละเอียดของสิ่งที่ไม่ได้รับคุ้มครอง อาจ เป็นวัตถุประสงค์หรือภัยจากเหตุการณ์บางอย่าง ซึ่งจัดแบ่งได้อีกเป็นข้อย่อยๆ
- 5) เงื่อนไขทั่วไป (General conditions) คือรายละเอียดสิทธิและหน้าที่ที่คู่สัญญาจะต้องปฏิบัติตามตารางกรมธรรม์ (Schedule) กรมธรรม์ประกันภัยทั่วไปมักมีตารางกรมธรรม์ที่ระบุรายละเอียดต่างๆ ของการประกันภัย เช่น ชื่อและที่อยู่ผู้เอาประกันภัย ทริพย์สินและที่ตั้งของทริพย์ที่เอาประกันภัย ระยะเวลาของสัญญา เป็นต้น
- 6) บทลงนาม (Signature or attestations clause) เป็นหลักฐานของการทำสัญญาโดยการลงลายมือชื่อของผู้มีอำนาจกระทำการแทนผู้เอาประกันภัยและประทับตราของผู้รับประกันภัยไว้เป็นสำคัญ และอาจระบุวันที่ออกกรมธรรม์ไว้ด้วย

2.7.3 ใบสลักหลังกรมธรรม์หรือเอกสารแนบท้าย (Endorsement form)

เป็นเอกสารที่ออกเพื่อเปลี่ยนแปลงแก้ไขกรมธรรม์ทำให้ผลบังคับเปลี่ยนไป เช่นแก้ไขเพิ่มเติมข้อคุ้มครอง ข้อยกเว้นต่างๆ เปลี่ยนแปลงชื่อที่อยู่ของผู้เอาประกัน หรือการเปลี่ยนแปลงชื่อผู้รับประกัน ประโยชน์ เป็นต้น

2.7.4 หนังสือคุ้มครองชั่วคราว (Cover note, Binder)

เป็นเอกสารที่ผู้เอาประกันภัยออกให้แก่ผู้รับประกันภัย เพื่อเป็นการคุ้มครองชั่วคราวในระหว่างการออกกรมธรรม์ประกันภัยฉบับจริง

2.7.5 กรมธรรม์เปิด (Open cover)

เป็นเอกสารของการประกันภัยการขนส่งทางทะเล ที่มีการคุ้มครองแบบกว้างๆ เพื่อให้ครอบคลุมถึงสินค้าที่จะขนส่งทางทะเลตามที่ได้ตกลงกันไว้ล่วงหน้าระหว่างผู้รับประกันภัยและผู้เอาประกันภัย ซึ่งเหมาะสมสำหรับผู้นำเข้าและส่งออกสินค้าที่มีการขนส่งเป็นประจำ เพื่อมิให้ต้องขอเอาประกันภัยกับบริษัทประกันภัยทุกครั้งที่มีการขนส่งสินค้า โดยผู้เอาประกันภัยเพียงแจ้งรายละเอียดการขนส่งสินค้าในแต่ละเที่ยว

ให้แก่ผู้รับประกันภัยทราบ เพื่อให้ผู้รับประกันภัยคิดเบี้ยประกันภัยและออกหนังสือรับรองการประกันภัยให้

2.7.6 หนังสือรับรองการประกันภัย (Certificate of insurance)

เป็นเอกสารที่ผู้รับประกันภัยออกให้แก่ผู้เอาประกันภัยเพื่อรับรองการประกันภัยการขนส่งสินค้าทางทะเล ซึ่งได้ทำกรรมกรรมเปิดที่กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว ในแต่ละครั้งที่เรือขนส่งสินค้าออกจากท่า ผู้เอาประกันภัยจะต้องแจ้งจำนวนสินค้าที่เอาประกันว่าส่งลงเรือลำใด ณ ท่าเรือใด เพื่อขอหนังสือการรับรองการประกันภัยจากผู้รับประกันภัย